

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **LIJA a.s.**, se sídlem U Staré pošty 54, Frýdek - Místek, zast. advokátem Radimem Bartoněm, Kutuzovova 547/13, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2015, č. j. 22 Af 41/2015 - 30,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2015, č. j. 22 Af 41/2015 - 30, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o návrhu pro nezaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Tvrdí, že krajský soud postupoval v rozporu s § 11 odst. 2 písm. n) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož se od soudního poplatku osvobozují insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními v řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku. Skutečnosti týkající se insolvence zmínil stěžovatel v žalobě, nadto krajskému soudu, který je zároveň soudem insolvenčním, musela být skutečnost, že stěžovatel, jakožto dlužník podal ke Krajskému soudu v Ostravě dne 9. 4. 2015 insolvenční návrh spojený s návrhem na prohlášení konkursu, známa z jeho činnosti. Dne 29. 5. 2015 bylo tímto soudem vydáno usnesení o úpadku stěžovatele jako dlužníka. Žaloba byla podána v červnu 2015, tj. po vydání usnesení. O způsobu řešení úpadku nebylo dosud rozhodnuto. Stěžovatel poukazuje na to, že předmětem sporu jsou žalovaným vydané, resp. v odvolacím řízení potvrzené zajišťovací příkazy, na jejich základě mu bylo uloženo zaplatit částku přesahující 114 mil. Kč.

Stěžovateli byl současně zajištěn a odvezen movitý majetek, byly mu obstaveny účty, zajištěny nemovitosti a plnit na jeho pohledávky bylo dlužníkům stěžovatele přikázáno na účet správce daně.

Stěžovatel poukazuje na znění § 229 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, podle kterého je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními mimo jiné dlužník v době do rozhodnutí o úpadku, a dlužník v době od rozhodnutí o úpadku do rozhodnutí o způsobu řešení úpadku. Rovněž odkazuje na § 206 odst. 1 cit. zákona, ze kterého se podává, co tvoří majetkovou podstatu (zejm. věci movité a nemovité, peněžní prostředky, dlužníkovy peněžité a nepeněžité pohledávky vč. pohledávek podmíněných a pohledávek, které nejsou dosud splatné). Konstatuje, že předmětné zajišťovací příkazy, které jsou předmětem žaloby, se nesporně týkají majetku patřícího do majetkové podstaty stěžovatele jakožto dlužníka.

Stěžovatel má za to, že v řízení před krajským soudem měl být osvobozen od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. n) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Tato skutečnost byla přitom soudem stěžovatelem výslovně v žalobě sdělena.

Nad rámec uvedeného stěžovatel dodává, že jako subjekt v úpadku nedisponuje ani onou relativně nízkou částkou 3000 Kč pro zaplacení soudního poplatku; výzva soudu k úhradě poplatku byla nadto doručována do datové schránky právního zástupce v měsíci červenci, tj. v době, kdy tento čerpal dovolenou, bezprostředně ještě v témže měsíci bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení. Stěžovatel byl přesvědčen o osvobození od soudního poplatku, přesto reagoval dodatečně zaplacením částky, tato však došla na účet soudu až poté, kdy bylo vydáno usnesení o zastavení řízení. Uvedené však nic nemění na tom, že soudní poplatek neměl být v řízení o žalobě vyměřen, a to z důvodu zákonného osvobození. Stěžovatel proto požaduje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu jakožto nezákonné zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení z důvodů a v rozsahu uplatněném stěžovatelem (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z předloženého spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel podal žalobu dne 23. 6. 2015, v části IV. přitom výslovně uvádí důvody, které jej vedly k platební neschopnosti, ukončení provozu závodu a k podání insolvenčního návrhu a následně ke zjištění úpadku; k důkazu navrhuje mimo jiné spis krajského soudu KSOS 34 INS 9182/2015. Krajský soud bez dalšího usnesením ze dne 1. 7. 2015, č. j. 22 Af 41/2015 - 27, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč dle § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích; k tomu mu stanovil lhůtu 10 dnů (aniž by např. připustil v poučení možné osvobození od soudního poplatku). Dne 27. 7. 2015 vydal krajský soud napadené usnesení o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud zjistil z výpisu z obchodního rejstříku, že insolvenční řízení k návrhu stěžovatele bylo zahájeno na základě vyhlášky Krajského soudu v Ostravě č. j. KSOS 34 INS 9182/2015-A-2 ze dne 9. 4. 2015. Účinky zahájení insolvenčního řízení nastaly dne 9. 4. 2015 v 07:22 hodin. Na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. KSOS 34 INS 9182/2015-A-12, ze dne 29. 5. 2015, bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka. Účinky tohoto rozhodnutí nastaly dne 29. 5. 2015 v 13:36 hodin. Insolvenčním správcem byl stanoven Ing. Robert Beneš, nar. 5. srpna 1975, Kosmákova 2336/29, Přerov I - Město, 750 02 Přerov, provozovna: Raškovice 27, 739 04 Raškovice. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2015 č. j. KSOS 34 INS 9182/2015 - B14, které nabylo právní moci dne 18. 9. 2015,

pokračování

byl na majetek dlužníka LIJA a.s., IČ 479 85 640, U Staré pošty 54, 738 02 Frýdek - Místek prohlášen konkurs.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud pochybil, pokud nepřihlédl ke skutečnostem, které stěžovatel v žalobě výslovně uvedl, zcela je ponechal bez povšimnutí, byť byly jednoduše z jeho vlastní činnosti zjistitelné a v řízení postupoval (a to i při doručování výzvy k zaplacení poplatku), aniž by bral v potaz příslušná ustanovení insolvenčního zákona, zákona o soudních poplatcích a skutečnosti uvedené ve výše citovaném usnesení, kterým bylo rozhodnuto o insolvenčním návrhu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že usnesení krajského soudu bylo vydáno v rozporu se zákonem, proto je dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení; v něm bude postupovat krajský soud v intencích příslušných ustanovení insolvenčního zákona (§ 263 a § 264); přitom se bude muset rovněž vypořádat s otázkou majetkové podstaty, a tedy, zda na věc nedopadá § 140c insolvenčního zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu